

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2013/0393 van 16 juli 2013
in de zaak 1112/0109/SA/1/0084

In zake:

1. de bvba [REDACTED]
2. de heer [REDACTED]
3. mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Filip VAN DER VEKEN
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Desguinlei 6
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

verwerende partij

*Tussenkomende
partij:*

de opdrachthoudende vereniging [REDACTED]
[REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Sven BOULLART
kantoor houdende te 9000 Gent, Voskenslaan 419
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 30 september 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 4 augustus 2011.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schilde van 18 april 2011 verworpen.

De deputatie heeft aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het plaatsen van een nieuwe elektriciteitscabine.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED] met kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De Raad verwerpt in het arrest van 29 februari 2012 met nummer S/2012/0037 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wegens gebrek aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De verwerende partij heeft geen antwoordnota ingediend, maar wel een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben een toelichtende nota ingediend. De tussenkomende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De behandeling van de vordering, die initieel toegewezen is aan de derde kamer, wordt op 29 februari 2012 toegewezen aan de eerste kamer.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 23 april 2012, waarop de vordering tot vernietiging wordt behandeld.

Kamervoorzitter Eddy STORMS heeft verslag uitgebracht.

De heer [REDACTED], tweede verzoekende partij en zijn advocaat Filip VAN DER VEKEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, evenals advocaat Sven BOULLART, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

De verwerende partij is, alhoewel behoorlijk opgeroepen, niet ter zitting verschenen. Krachtens artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van een procespartij de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de vordering.

III. TUSSENKOMST

[REDACTED] vraagt met een op 23 november 2011 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 1 december 2011 vastgesteld dat er redenen zijn om dit verzoek in te willigen en dat de tussenkomende partij beschouwd kan worden als belanghebbende, zoals bepaald in artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO.

IV. FEITEN

Op 6 januari 2011 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schilde een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het plaatsen van een nieuwe elektriciteitscabine nummer 80 na spanningsklachten”*.

Het perceel is, volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgesteld gewestplan 'Antwerpen', gelegen in parkgebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 21 januari tot en met 20 februari 2011, dienen de verzoekende partijen als enigen een bezwaarschrift in.

Het Agentschap voor Natuur en Bos adviseert voorwaardelijk gunstig op 1 februari 2011.

Op 8 maart 2011 neemt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schilde een gunstig standpunt in.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert als volgt voorwaardelijk gunstig op 15 april 2011:

“ ...

De oprichting van een elektriciteitscabine van 9m² wordt als kleine handeling van algemeen belang beschouwd, zodat er toepassing kan gemaakt worden van artikel 4.7.7 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

...

De nieuwe cabine wordt voorzien op de rand van woongebied en parkgebied. Zoals reeds hoger gesteld wordt de oprichting van een elektriciteitscabine van 9m² aanzien als kleine handeling van algemeen belang, zodat voor de aanvraag toepassing kan worden gemaakt van artikel 4.7.7. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. De elektriciteitscabine kan derhalve voorzien worden in pakgebied op voorwaarde dat de algemene bestemming en het architectonische en landschappelijke karakter van het gebied niet kennelijk in het gedrang worden gebracht. De beperkte hoogte van de cabine en het uitzicht van de cabine zorgen ervoor dat de constructie in de omgeving wordt geïntegreerd. De inplanting van de cabine zal een minimale impact hebben op de omgeving. De aanvraag is verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening.

...

Voorwaarden

- *Het advies van het agentschap voor Natuur en Bos dient strikt te worden nageleefd.*

...”

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schilde verleent op 18 april 2011 als volgt onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomen partij:

“ ...

De constructie is qua voorkomen, gabariet en gebruik niet hinderlijk voor de woonomgeving.

...

De gevraagde constructie is functioneel inpasbaar in de omgeving.

De aangevraagde constructie heeft weinig tot geen invloed op de plaatselijke mobiliteit.

De grootte van de constructie is in verhouding met de bestaande constructies in de onmiddellijke omgeving.

Het project gebruikt de beschikbare ruimte op het perceel op een aanvaardbare wijze.

Het project overschrijdt niet de normale bouwdichtheid in de omgeving.

Het ontwerp is aanvaardbaar en past zich voldoende in de omgeving.

Er bevinden zich geen cultuurhistorische elementen op het perceel of de onmiddellijke omgeving.

Het ontworpen terreinprofiel is aanvaardbaar, rekening houdend met de profielen van de burens en de ligging van de straat t.o.v. de constructies.

De aanvrager dient alle maatregelen te nemen om de hinder (wateroverlast, licht, schaduw) te beperken tot een voor de omgeving aanvaardbaar niveau.

De aanvrager mag geen werken uitvoeren die de leefgezondheid van de omgeving kan aantasten.

De realisatie van de aanvraag heeft enkel een voor de omgeving aanvaardbare aantasting van het gebruiksgenot van andere eigendommen.

De constructie heeft geen effect op de veiligheid van andere percelen.

De aanvraag tast de elementaire principes van duurzame ruimtelijke ontwikkeling zoals gesteld in artikel 1.1.4 van VCRO niet aan:

...

De vergunning wordt afgegeven onder volgende voorwaarden:

- De voorwaarden opgelegd door de adviesverlenende instanties na te leven.*
- Advies van de afdeling Natuur en Bos naleven.*
- Voor de ingebruikname van de cabine het verplicht advies van de brandweer opvragen en dit overmaken aan onze diensten.*
- De constructie af te scheiden door een groene haag.*
- De regels betreffende de geldende veiligheidsvoorschriften in acht te nemen en na te leven.*

...”

Tegen deze beslissing tekenen de verzoekende partijen op 1 juni 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 28 juli 2011 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij het beroep niet in te willigen en voorwaardelijk een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 1 augustus 2011 beslist de verwerende partij op 4 augustus 2011 als volgt het beroep niet in te willigen en voorwaardelijk een stedenbouwkundige vergunning te verlenen:

“ ...

De aanvraag is niet in overeenstemming met deze planologische bestemming van het gewestplan. De cabine staat niet in functie van het parkgebied of draagt niet bij aan het bewaren ervan.

...

De oprichting van een elektriciteitscabine van 9m² wordt als kleine handeling van algemeen belang beschouwd. De werken zijn van beperkte omvang en bevinden zich aan de rand met het woongebied, aansluitend op de bebouwde omgeving, zodat de algemene bestemming en het architectonisch landschappelijk karakter niet in het gedrang komen (zie verder goede ruimtelijke ordening).

Er kan aldus toepassing worden gemaakt van art. 4.4.7 §2 VCRO en afgeweken van de bestemming parkgebied voor de inplanting van de cabine.

...

De voorgestelde constructie is beperkt van afmetingen, ook wat de hoogte betreft. Door de beperkte ruimtelijke impact en de mogelijke afwijking (VCRO) is de constructie aanvaardbaar in het parkgebied.

Er is geen invloed op de mobiliteit gezien de cabine niet veelvuldig betreden zal moeten worden.

De cabine dient te voldoen aan de veiligheidsvoorschriften en in orde te zijn met de brandveiligheid. Dit betreft aspecten van een goede uitvoering en is de verantwoordelijkheid van de aanvrager.

Dergelijke constructies komen meer in woonomgevingen voor. De cabine staat op voldoende afstand van de woningen zodat de hinder beperkt is.

De cabine is maximaal slechts 2,39m hoog, 2,70m breed en 3,45m diep. Er kan moeilijk van een omvangrijke constructie gesproken worden. De cabine wordt uitgevoerd in olijfgroene crepi zodat ze niet afsteekt tegen de omgeving. Een goede inbuffering met een groenscherm kan de constructie verder integreren in de omgeving. De groenaanleg dient uitgevoerd te worden volgens de voorwaarden van het Agentschap voor Natuur en Bos.

De haag dient voldoende hoog gebracht te worden zodat ze de cabine grotendeels aan het zicht onttrekt.

De cabine komt niet pal achter de woning te staan zodat het zicht naar achter slechts beperkt belemmerd wordt.

Dergelijke cabines bevinden zich vaak in een woonomgeving. Er zijn geen effecten op de volksgezondheid bewezen. De woning bevindt zich op meer dan 7m van de cabine.

Geluidsoverlast door een elektriciteitscabine is een veronderstelling van de aanvrager.

Hiervan zijn ook geen effecten bewezen.

De aanvraag brengt de goede aanleg van de plaats niet in het gedrang en kan onder hoger vermelde voorwaarden aanvaard worden.

...

Algemene conclusie

De aanvraag is niet in overeenstemming met de gewestplanbestemming. Art. 4.4.7 §2 VCRO laat afwijkingen toe op de voorschriften voor kleine handelingen van algemeen belang zoals de aanvraag (hoofdstuk 3 art. 3.1.5° BVR 5 mei 2000).

Er is een voorwaardelijk gunstig advies van het Agentschap voor Natuur en Bos. De voorwaarden uit dit advies dienen strikt nageleefd te worden.

De aanvraag kan vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening worden aanvaard, mits aan de brandveiligheidsreglementering wordt voldaan en de constructie in overeenstemming is met de veiligheidsvoorschriften.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

In het arrest met nummer S/2012/0037 van 29 februari 2012 oordeelt de Raad dat de verzoekende partijen tijdig beroep hebben ingesteld en er zijn geen redenen om daar nu anders over te oordelen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partijen

In het arrest met nummer S/2012/0037 van 29 februari 2012 oordeelt de Raad dat de verzoekende partijen beschikken over het rechtens vereiste belang, en de eerste verzoekende partij over de vereiste hoedanigheid, om bij de Raad beroep in te stellen en er zijn geen redenen om daar nu anders over te oordelen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In hun eerste middel roepen de verzoekende partijen de schending in van het gewestplan Antwerpen, vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 3 oktober 1979, van artikel 14 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (Inrichtingsbesluit), alsook van artikel 4.4.7, § 2 VCRO.

De verzoekende partijen stellen dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de planlogische bestemming van het gewestplan Antwerpen.

Volgens de verzoekende partijen kan de verwerende partij in parkgebieden alleen bouwwerken vergunnen die de sociale functie van passieve recreatie ondersteunen.

De verzoekende partijen betogen verder dat de verwerende partij zich ten onrechte baseert op artikel 4.4.7, §2 VCRO om een vergunning te verlenen.

Volgens de verzoekende partijen zal het inplanten van de elektriciteitscabine in het parkgebied het architectonisch en landschappelijk karakter van dit gebied in het gedrang brengen.

De verzoekende partijen verwijzen hiervoor naar het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos, waaruit de onverenigbaarheid van de cabine met de planologische bestemming zou blijken.

Ten slotte verwijzen de verzoekende partijen naar rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, om aan te tonen dat een elektriciteitscabine niet verenigbaar is met de bestemming parkgebied.

2.

De tussenkomende partij betwist vooreerst de ontvankelijkheid van dit middel omdat de verzoekende partijen, volgens haar, lijken aan te dringen op een opportuiniteitsbeoordeling van de aanvraag door de Raad.

Daarnaast stelt de tussenkomende partij dat de rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, waar de verzoekende partijen naar verwijzen, achterhaald is, omdat ze dateert van vóór de inwerkingtreding van de afwijkingsbepaling in artikel 4.4.7, §2 VCRO.

De tussenkomende partij stelt dat de verzoekende partijen in gebreke blijven te verduidelijken waarom de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot het architectonisch en landschappelijk karakter foutief of kennelijk onredelijk is.

De tussenkomende partij stelt dat het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos voorwaardelijk gunstig is, zodat er niet uit blijkt dat artikel 4.4.7, § 2 VCRO niet kan toegepast worden.

De tussenkomende partij betoogt verder dat de verwerende partij correct en afdoende onderzoekt of de aanvraag voldoet aan de verschillende voorwaarden van artikel 4.4.7, §2 VCRO en dat de verzoekende partijen niet aantonen dat deze beoordeling onwettig is.

Beoordeling door de Raad

Artikel 4.4.7, §2, lid 1 en lid 2 VCRO bepaalt:

“ ...

In een vergunning voor kleine handelingen van algemeen belang, of voor lijninfrastructuur- en nutswerken die een gemeentelijk karakter hebben of kleine wijziging inhouden, mag steeds worden afgeweken van stedenbouwkundige voorschriften, voor zover de betrokken handelingen de algemene bestemming en het architectonische en landschappelijke karakter van het gebied niet kennelijk in het gedrang brengen.

De Vlaamse Regering bepaalt welke handelingen van algemeen belang als klein worden beschouwd, en welke lijninfrastructuur- en nutswerken een gemeentelijk karakter hebben of een kleine wijziging inhouden.

... ”

De Raad kan zijn beoordeling van de algemene bestemming en het architectonisch en landschappelijk karakter van het gebied niet in de plaats stellen van die van het vergunningverlenend bestuursorgaan en niet oordelen over de opportuniteit van de bestreden beslissing, zoals de verzoekende partijen lijken te beogen wanneer zij stellen dat het inplanten van de elektriciteitscabine in het parkgebied het architectonisch en landschappelijk karakter van dit gebied in het gedrang brengt.

De Raad is daarentegen wel bevoegd om, op basis van de concrete gegevens van de zaak, te onderzoeken of het vergunningverlenend bestuursorgaan de feiten, waarop zij haar beoordeling baseert, correct heeft vastgesteld en of zij op basis daarvan in redelijkheid heeft kunnen beslissen dat de te vergunnen handelingen, conform artikel 4.4.7, §2 VCRO, de algemene bestemming en het architectonisch en landschappelijk karakter van het gebied niet kennelijk in het gedrang brengen.

Wanneer de verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissing niet voldoet aan artikel 4.4.7, §2 VCRO, omdat uit het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos blijkt dat de vergunde constructie niet in overeenstemming is met de planologische bestemming, oordeelt de Raad dat het Agentschap voor Natuur en Bos geen vergunningverlenend bestuursorgaan is, zoals bepaald in artikel 4.7.21 VCRO.

Daarnaast oordeelt de Raad dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen lijken voor te houden, uit het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos helemaal niet blijkt dat de aanvraag onverenigbaar is met het planologisch en landschappelijk karakter van het gebied.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing enerzijds met betrekking tot de planologische verenigbaarheid dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de bestemming 'parkgebied' en dat de elektriciteitscabine niet in functie staat van het parkgebied en niet bijdraagt tot het bewaren van het parkgebied, maar anderzijds, na onderzoek van artikel 3, 5° van het besluit van de Vlaamse regering tot aanwijzen van handelingen in de zin van artikel 4.4.7, §2 VCRO, dat de aanvraag kan beschouwd worden als een kleine handeling van algemeen belang.

De verwerende partij overweegt verder in de bestreden beslissing dat de werken een beperkte omvang hebben en dat ze zich aan de rand met het woongebied bevinden, aansluitend op de bestaande bebouwing, waardoor de algemene bestemming en het architectonisch karakter niet kennelijk in het gedrang komen.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing ook naar de verenigbaarheid met een goede ruimtelijke ordening, waarbij zij onder meer overweegt dat, gelet op de groene uitvoering en op de voorziene buffering, de constructie zich in de omgeving integreert.

De Raad oordeelt dat de verzoekende partijen in gebreke blijven te verduidelijken in welke mate de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overeenstemming van de aanvraag met artikel 4.4.7, §2 VCRO foutief, niet afdoende en/of onredelijk is.

Het eerste middel is dan ook ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In hun tweede middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 4.3.5, §1 VCRO.

De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij met de bestreden beslissing, in strijd met artikel 4.3.5, §1 VCRO, de bouw vergunt van een elektriciteitscabine die niet gelegen is aan een voldoende uitgeruste weg.

De verzoekende partijen stellen dat het openbaar domein stopt ter hoogte van de ingang van de woning van de tweede en de derde verzoekende partij en van de overbuur.

Volgens de verzoekende partijen is het perceel, waarop de aanvraag betrekking heeft, een deel van een achterliggende weide, die de tussenkomen partij gekocht heeft onder de opschortende voorwaarde van het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning.

De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij wel beslist dat het perceel via een servitude aan de openbare weg gelegen is, maar daar niet dieper op ingaat en zelfs niet aantoont dat deze servitude wel bestaat, terwijl, volgens de verzoekende partijen, degene die zich op een recht van uitweg beroept, hiervan een bewijs (vonnis of akkoord) moet voorleggen.

Ten slotte betogen de verzoekende partijen *‘dat ook de aanplakking niet geschiedde op de bindende voorgeschreven wijze’*.

2.

De tussenkomen partij stelt vooreerst dat de elektriciteitscabine ingeplant wordt op een perceel, dat door een private servitudeweg aan een voldoende uitgeruste weg ligt.

Volgens de tussenkomen partij verduidelijkt de verwerende partij in titel 2 ‘Omschrijving en historiek van de aanvraag’ van de bestreden beslissing dat zij voor de inplanting van de elektriciteitscabine een perceel aankocht, gelegen achter de tuin van de verzoekende partijen, en dat een 3 meter brede, aan te leggen, servitudeweg zal aansluiten op de [REDACTED].

Daarnaast stelt de tussenkomen partij dat stedenbouwkundige vergunningen, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, en krachtens artikel 4.2.22, §1 VCRO, verleend worden onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten.

De tussenkomen partij stelt ten slotte dat de verzoekende partijen in gebreke blijven te verduidelijken waarom de aanplakking niet “op de bindende voorgeschreven wijze gebeurde”.

Beoordeling door de Raad

De verwerende partij vermeldt in onderdeel “2. Omschrijving en historiek van de aanvraag” dat het perceel, waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, via een 3 meter brede servitudeweg zal aansluiten op de [REDACTED].

Deze weg is aangeduid op de stedenbouwkundige plannen en de erfdienstbaarheid is vermeld in de koopakte van het perceel waarop de bestreden beslissing betrekking heeft.

Het privaat karakter van deze toegangsweg is stedenbouwkundig niet relevant voor het al dan niet 'voldoende uitgerust' zijn van deze weg.

De Raad oordeelt dan ook dat de door de bestreden beslissing vergunde cabine gelegen is aan een voldoende uitgeruste weg, zoals bedoeld in artikel 4.3.5 VCRO, minstens dat de verzoekende partijen het tegendeel niet bewijzen.

Daarnaast oordeelt de Raad dat de betwisting door de verzoekende partijen van het bestaan van de erfdienstbaarheid betrekking heeft op burgerlijke rechten, waarover de Raad, krachtens artikelen 4.8.1 en 4.8.3 VCRO, niet bevoegd is om zich er over uit te spreken.

De verzoekende partijen verduidelijken ten slotte inderdaad helemaal niet hun bewering dat de aanplakking niet "op de bindende voorgeschreven wijze" gebeurd is, zodat de Raad hierover niet kan oordelen.

Het tweede middel is dan ook ongegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

In hun derde middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 4.3.1 VCRO en van de artikelen 4.1.1, 14°, 4.2.25 en 4.2.26 VCRO.

De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij, overeenkomstig artikel 4.3.1 VCRO, een stedenbouwkundige vergunning moet weigeren wanneer de aanvraag onverenigbaar is met stedenbouwkundige voorschriften of met een goede ruimtelijke ordening.

De verzoekende partijen betwisten dat de aanvraag ruimtelijk inpasbaar is in de bestaande omgeving.

Zij stellen dat de tussenkomenende partij in haar motivatienota niet verduidelijkt waarom de elektriciteitscabine vlak naast de woning van de verzoekende partijen, en niet op een meer realistische en veilige afstand ervan, gebouwd moet worden.

Daarnaast vragen de verzoekende partijen zich, met verwijzing naar artikelen 4.1.1, 14°, 4.2.25 en 4.2.26 VCRO, af hoe de tussenkomenende partij een deel van een perceel kan kopen zonder over een verkavelingsvergunning te beschikken.

2.

De tussenkomenende partij stelt dat de toetsing aan een goede ruimtelijke ordening niet zo ver gaat dat het vergunningverlenend bestuursorgaan alternatieven voor de inplanting moet onderzoeken.

De tussenkomenende partij benadrukt de beperkte omvang van de elektriciteitscabine en wijst op de olijfgroene uitvoering ervan evenals het aanleggen van een haag rondom de constructie, zodat ze geïntegreerd is in de omgeving.

De tussenkomenende partij stelt dat de verwerende partij de toetsing van de aanvraag aan een goede ruimtelijke ordening voldoende verwoordt in de bestreden beslissing en dat de verzoekende partijen er niet in slagen deze beoordeling te ontkrachten.

Daarnaast verwijst de tussenkomende partij naar artikel 4.2.15, §1, eerste lid VCRO, dat bepaalt dat een verkavelingsvergunning moet worden aangevraagd voor woningbouw of voor het opstellen van een vaste of verplaatsbare constructie die voor bewoning kan worden gebruikt.

3.

In hun toelichtende nota stellen de verzoekende partijen dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij geen rekening houdt met de onmiddellijke omgeving, meer bepaald met de specifieke kenmerken van het parkgebied.

De verzoekende partijen stellen dat de elektriciteitscabine niet noodzakelijk is voor het behoud en de verfraaiing van het parkgebied en dat het uitzicht van het gehele parkgebied bepaald wordt door deze cabine, temeer nu er daarvoor een boom moet verdwijnen.

Beoordeling door de Raad

1.

De Raad oordeelt vooreerst op dat de verzoekende partijen geen enkel middel ontwikkelen tegen de bestreden beslissing met betrekking tot de reden(en) waarom de verwerende partij de bouw van de elektriciteitscabine naast hun woning, en niet op een andere plaats, vergunt.

De toetsing aan een goede ruimtelijke ordening gaat daarenboven niet zo ver dat de verwerende mogelijke alternatieve inplantingsplaatsen moet onderzoeken.

Het vergunningverlenend bestuursorgaan moet in de eerste plaats rekening houden met de inpasbaarheid van de aanvraag in de bestaande omgeving van het perceel, waarop de aanvraag betrekking heeft.

Deze beoordeling, waarbij de bestaande toestand als principieel uitgangspunt geldt, moet in concreto gebeuren.

Het vergunningverlenend bestuursorgaan beschikt daarbij over een discretionaire bevoegdheid en de Raad kan en mag zijn beoordeling met betrekking tot de eisen van een goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de verwerende partij.

In de hem opgedragen legaliteitsbeoordeling kan de Raad alleen rekening houden met de in de bestreden beslissing vermelde motieven en moet de Raad onderzoeken of het vergunningverlenend bestuursorgaan haar appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, meer bepaald of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op basis daarvan in redelijkheid de bestreden beslissing heeft kunnen nemen.

De Raad oordeelt dat de verwerende partij terecht beslist dat de door de bestreden beslissing vergunde werken een beperkte omvang hebben en aan de rand met het woongebied uitgevoerd zullen worden, zodat er een goede aansluiting is met de bebouwde omgeving.

In de bestreden beslissing overweegt de verwerende partij verder dat de vergunde constructie zich, door een goede buffering met een groenscherm en dankzij haar olijfgroene kleur, integreert in de omgeving.

Verder stelt de verwerende partij nog dat dergelijke elektriciteitscabines vaker gebouwd worden in een woonomgeving en dat de cabine op 7 meter van, en niet vlak achter, de woningen van de

verzoekende partijen zal ingeplant worden, zodat het zicht van de verzoekende partijen naar achteren slechts beperkt belemmerd wordt.

De Raad oordeelt dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de verwerende partij zich gebaseerd heeft op foutieve gegevens of dat zij op een onredelijke wijze beslist heeft.

2.

De verzoekende partijen verwijzen naar de onbestaande artikelen 4.2.25 en 4.2.26 VCRO, maar bedoelen de artikelen 4.2.15 en 4.2.16 VCRO.

De Raad oordeelt dat artikel 4.2.15, §1, eerste lid VCRO niet van toepassing is op de door de bestreden beslissing vergunde constructie, die geen woning is, zodat de tussenkomende partij geen verkavelingsvergunning moet aanvragen.

Artikel 4.2.15, §1, tweede lid VCRO bepaalt dat een verkavelingsvergunning kan worden aangevraagd voor de aanleg en het bebouwen van terreinen voor andere functies, maar dat is dus geen verplichting.

Het derde middel is dan ook ongegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

1.

In een vierde middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen stellen dat de afstand tussen de elektriciteitscabine en hun woning te klein is, hetgeen een ernstige en bewezen impact zal hebben op hun gezondheid.

De verzoekende partijen stellen dat de elektriciteitscabine elektromagnetische stralingen teweegbrengt die kankerverwekkend zijn voor de mens en dat een dergelijke cabine een extra laag geluid produceert dat, alhoewel het niet door iedereen waarneembaar is, in vele gevallen als ondraaglijk kan worden ervaren en het cardiovasculair systeem kan aantasten.

De verzoekende partijen betogen dat, niettegenstaande zij verwezen hebben naar een gereputeerd wetenschappelijk magazine (Discover Magazine), de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat er geen effecten op de gezondheidszorg bewezen zijn en dat de geluidsoverlast een veronderstelling is van de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen stellen verder dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op geen enkele manier vermeldt of zij de emissiewaarden buiten de cabine onderzocht heeft.

Volgens de verzoekende partijen is het, omwille van het zorgvuldigheidsbeginsel niet voldoende om te stellen dat er geen bewijzen zijn, maar moet de verwerende partij alle feitelijke en juridische gegevens in overweging nemen.

Dat een elektriciteitscabine de door hen vermelde gezondheidsproblemen kan veroorzaken toont volgens de verzoekende partijen aan dat er geen sprake kan zijn van een goede ruimtelijke ordening.

Verder stellen de verzoekende partijen nog dat de verwerende partij, door de inplanting te vergunnen op de meest hinderlijke plaats, hun enige uitzicht ontnemt.

2.

De tussenkomenende partij betwist vooreerst de ontvankelijkheid van dit middel omdat de verzoekende partijen in gebreke blijven de geschonden geachte regelgeving, de stedenbouwkundige voorschriften of de beginselen van behoorlijk bestuur te omschrijven.

De tussenkomenende partij stelt verder dat de verzoekende partijen niet concreet aantonen dat er ook maar één gezondheidsrisico is.

De tussenkomenende partij betoogt dat de verwerende partij de aanvraag wel moet toetsen aan de VCRO en aan de stedenbouwkundige voorschriften, maar dat een controle van de emissiewaarden een toetsing van het milieuhygiënerecht is, die in het kader van het verlenen van een milieuvergunning moet gebeuren.

De tussenkomenende partij stelt dat de zorgvuldigheidsplicht niet impliceert dat de verwerende partij, bij het onderzoek van een aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning, wetenschappelijke studies bij haar onderzoek moet betrekken.

De tussenkomenende partij betoogt dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze beslist heeft.

Volgens de tussenkomenende partij beperken de verzoekende partijen zich tot de bewering dat de verwerende partij met de bestreden beslissing hun uitzicht ontnemt, maar antwoorden zij niet op de vermelding in de bestreden beslissing dat de vergunde elektriciteitscabine niet pal achter hun woning zal staan.

Beoordeling door de Raad

De Raad herhaalt dat de vergunningverlenende overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid en dat de Raad zijn beoordeling met betrekking tot de eisen van een goede ruimtelijke ordening niet in de plaats mag stellen van die van de verwerende partij.

In de hem opgedragen legaliteitsbeoordeling kan de Raad alleen rekening houden met de in de bestreden beslissing vermelde motieven en onderzoeken of de bevoegde overheid haar appreciatiebevoegdheid behoorlijk heeft uitgeoefend, meer bepaald of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op basis daarvan in redelijkheid de bestreden beslissing heeft kunnen nemen.

De Raad oordeelt dat de verzoekende partijen niet in concreto aantonen dat de verwerende partij de hinderaspecten van de omwonenden kennelijk onredelijk en onzorgvuldig beoordeelt.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de elektriciteitscabine aan alle veiligheidsvoorschriften moet voldoen en dat zulke constructie wel meer voorkomt in woonomgevingen: volgens de verwerende zijn er geen bewezen effecten voor de gezondheid en is de geluidsoverlast louter een veronderstelling van de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen brengen alleen een zeer algemene studie bij met betrekking tot het risico van magnetische stralen op zwangere vrouwen, maar blijven in gebreke het verband met de door de bestreden beslissing vergunde bouw van een elektriciteitscabine te verduidelijken,

zodat de verwerende partij dan ook in alle redelijkheid beslist dat er geen bewezen effecten zijn voor de gezondheid.

Met betrekking tot de mogelijke geluidsoverlast oordeelt de Raad dat de verzoekende partijen zich beperken tot een loutere bewering en dat zij helemaal niet aantonen dat de verwerende partij onredelijk en onzorgvuldig beslist dat dit een veronderstelling is van de verzoekende partijen. Het is aan de verzoekende partijen om aan te tonen dat de verwerende partij foutief beslist dat het extra lage geluid en het erbijhorende gezondheidsrisico louter een veronderstelling is van de verzoekende partijen.

De Raad oordeelt vast dat de elektriciteitscabine niet pal achter de woning van de verzoekende partijen zal staan en dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de verwerende partij onredelijk of onzorgvuldig beslist dat de cabine, omwille van een goede buffering, grotendeels aan hun zicht wordt onttrokken.

De Raad oordeelt dan ook dat de verzoekende partijen niet voldoende aannemelijk maken dat de verwerende partij onredelijk en onzorgvuldig beslist dat de aanvraag in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening.

Het vierde middel is dan ook ongegrond.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

1.

In een vijfde middel roepen de verzoekende partijen de schending in van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partijen stellen dat de elektriciteitscabine, niettegenstaande het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos om de boom te behouden, ingeplant wordt op de plaats waar deze boom nu staat.

Volgens de verzoekende partijen schendt de verwerende partij met de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel omdat de boom, waaraan volgens de verzoekende partijen als gevolg van het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos niet mocht geraakt worden, geveld wordt.

De verzoekende partijen betogen verder dat een overheid, die een discretionaire bevoegdheid heeft, een consistent en redelijk beleid moet voeren: volgens de verzoekende partijen betekent de toetsing aan het gelijkheidsbeginsel het beoordelen van de redelijkheid van de beslissing.

De verzoekende partijen stellen dat het, niettegenstaande de volgens het Agentschap voor Natuur en Bos slechte inplanting van de door de bestreden beslissing vergunde te bouwen cabine, gunstig advies van dit Agentschap, het gelijkheidsbeginsel schendt.

Tot slot stellen de verzoekende partijen dat het rechtszekerheidsbeginsel is geschonden.

2.

De tussenkomende partij stelt vooreerst dat de verzoekende partijen het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos andermaal foutief citeren en dat dit advies voorwaardelijk gunstig is.

Volgens de tussenkomende partij staat de verwerende partij in de bestreden beslissing uitvoerig stil bij dit advies en kunnen de verzoekende partijen niet beweren dat de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid overschrijdt: de verwerende partij schendt het redelijkheidsbeginsel niet.

De tussenkomende partij betoogt dat het Agentschap voor Natuur en Bos de impact op de omgeving en enkele alternatieve oplossingen grondig afweegt, zodat de verwerende partij evenmin het evenredigheidsbeginsel schendt.

Met betrekking tot de schending van het gelijkheidsbeginsel stelt de tussenkomende partij dat dit beginsel alleen geschonden is wanneer de verzoekende partijen met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat in rechte en in feite gelijke gevallen, zonder objectieve verantwoording, ongelijk behandeld worden: volgens de tussenkomende partij verduidelijken de verzoekende partijen niet ten opzichte van welke gelijkaardige situatie(s) er een andere behandeling is.

De tussenkomende partij stelt tot slot dat de verzoekende partijen niet aantonen hoe de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel schendt.

Beoordeling door de Raad

Voor zover de verzoekende partijen hun grieven lijken te richten tegen het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos, is dit geen beslissing, zoals bepaald in artikel 4.8.3 VCRO, die de Raad kan vernietigen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat het vergunningverlenend bestuursorgaan haar beleidsvrijheid manifest onjuist gebruikt.

De Raad mag in de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidstoezicht zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van de bevoegde administratieve overheid.

De Raad is wel bevoegd om te onderzoeken of de administratieve overheid de haar toegekende appreciatiebevoegdheid behoorlijk uitoefent, meer bepaald of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op basis daarvan in redelijkheid haar beslissing heeft kunnen nemen: dit is slechts een marginale toetsing, waarbij de Raad de bestreden beslissing alleen zal vernietigen wanneer ze kennelijke onredelijk is.

Met betrekking tot de inplanting van de door de bestreden beslissing vergunde elektriciteitscabine op de plaats, waar nu een boom staat, en de ligging van de cabine op een perceel met bestemming parkgebied, heeft de Raad al geoordeeld dat dit, conform artikel 4.4.7, §2 VCRO, mogelijk is als afwijking van de in het gewestplan opgenomen bestemming.

Het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos vermeldt overigens, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen stellen, dat deze boom mag geveld worden en op een andere plaats heraangeplant moet worden.

De Raad oordeelt dan ook dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de verwerende partij zich op foute gegevens baseert of door zich te baseren op motieven die rechtens of feitelijk onaanvaardbaar zijn, kennelijk onredelijk beslist heeft.

Het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer in rechte en in feite gelijke gevallen, zonder objectieve en redelijke verantwoording, ongelijk behandeld worden en de verzoekende partijen moeten dit met concrete en precieze gegevens aantonen.

De Raad oordeelt dat de verzoekende partijen niet *in concreto* aantonen dat eenzelfde stedenbouwkundige aanvraag bij in rechte en in feite gelijke omstandigheden geweigerd wordt.

Het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos, waarnaar de verzoekende partijen verwijzen om het verschil in behandeling aan te tonen, is echter geen beslissing, zoals bedoeld in artikel 4.8.3 VCRO, die de Raad kan vernietigen, zodat de verzoekende partijen op basis daarvan niet met succes een schending van het gelijkheidsbeginsel kunnen inroepen.

Het rechtszekerheidsbeginsel betekent ten slotte dat een rechtsonderhorige moet kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur, zodat de rechtsonderhorige in staat is de gevolgen van zijn handelingen in te schatten.

De Raad oordeelt ook hierover dat de verzoekende partijen in gebreke blijven aan te geven in welke mate de verwerende partij rechtsonzekerheid creëert of hoe de verwerende partij deze rechtszekerheid schendt.

Het vijfde middel is dan ook ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 825 euro, ten laste van de verzoekende partijen.
3. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 16 juli 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, eerste kamer, samengesteld uit:

Eddy STORMS, voorzitter van de eerste kamer,

met bijstand van

Ingrid VAN AKEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Ingrid VAN AKEN

Eddy STORMS